

ตามที่รัฐบาลและธนาคารแห่งประเทศไทยได้ออกมาตรการต่างๆ เพื่อแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจและปัญหาสถาบันการเงิน เพื่อรักษาเสถียรภาพและความเชื่อมั่นของประชาชนในระบบสถาบันการเงิน โดยมอบหมายให้กองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงิน(กองทุนฟื้นฟูฯ) เป็นตัวแทนดำเนินการและส่งผ่านมาตรการต่างๆ ซึ่งรวมถึงการประกันผู้ฝากเงินและเจ้าหน้าที่ของสถาบันการเงินตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๐ การดำเนินการตามแผนฟื้นฟูระบบสถาบันการเงินตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ โดยการเพิ่มทุนเพื่อแก้ไขหนี้ด้วยคุณภาพ และมาตรการอื่นๆ อย่างต่อเนื่องมาโดยตลอดตามภาระหน้าที่ข้างต้นนั้น เป็นผลให้กองทุนฟื้นฟูฯ

ประสบปัญหาทางการเงินและสภาพคล่องตลอดมา ธนาคารแห่งประเทศไทยได้คำนวณความเสียหายที่เกิดขึ้นแล้วและที่จะเกิดขึ้นในอนาคต โดยประมาณการความเสียหายทั้งสิ้น ๑,๔๐๑,๔๕๐ ล้านบาท (ดังปรากฏในตารางที่ ๑) และเนื่องจากหนี้จำนวนมหาศาลนี้ตกเป็นภาระของรัฐบาลต้องหามาชดเชย รัฐบาลจึงใช้วิธีง่ายที่สุดเข้าแก้ปัญหาด้วยการร่วมมือกับธนาคารแห่งประเทศไทยในการ “ร่างกฎหมายรวมบัญชี” และ “แบ่งเค้กกันกิน” ซึ่งในขณะนั้นหลายฝ่ายอาจจะลืมนึกไปว่า มาจากพระราชทรัพย์ของ

บุรพกษัตริย์ ซึ่งในอดีตบรรพบุรุษท่านก็เผชิญกับวิกฤตการณ์ต่างๆ ผ่านช่วงสงครามโลกครั้งที่ ๑ และ ๒ บางครั้งต้องประสบกับภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ เงินเฟ้อเงินฝืดอย่างรุนแรง เรียกว่าท่านต้องฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ มาไม่น้อยและไม่ได้เบาไปกว่าสถานการณ์ในปัจจุบัน แต่ท่านก็ไม่เคยคิดแก้ปัญหาด้วยการเข้ามาแตะต้อง “คลังหลวง” ท่านพยายามเสาะหาหนทางแก้ไขด้วยวิธีการอื่นซึ่งก็ปรากฏผลดีสามารถบรรเทาเหตุการณ์ร้ายแรงให้ทุเลาลงได้

ประมาณความเสียหายจำแนกตามประเภทการให้ความช่วยเหลือ

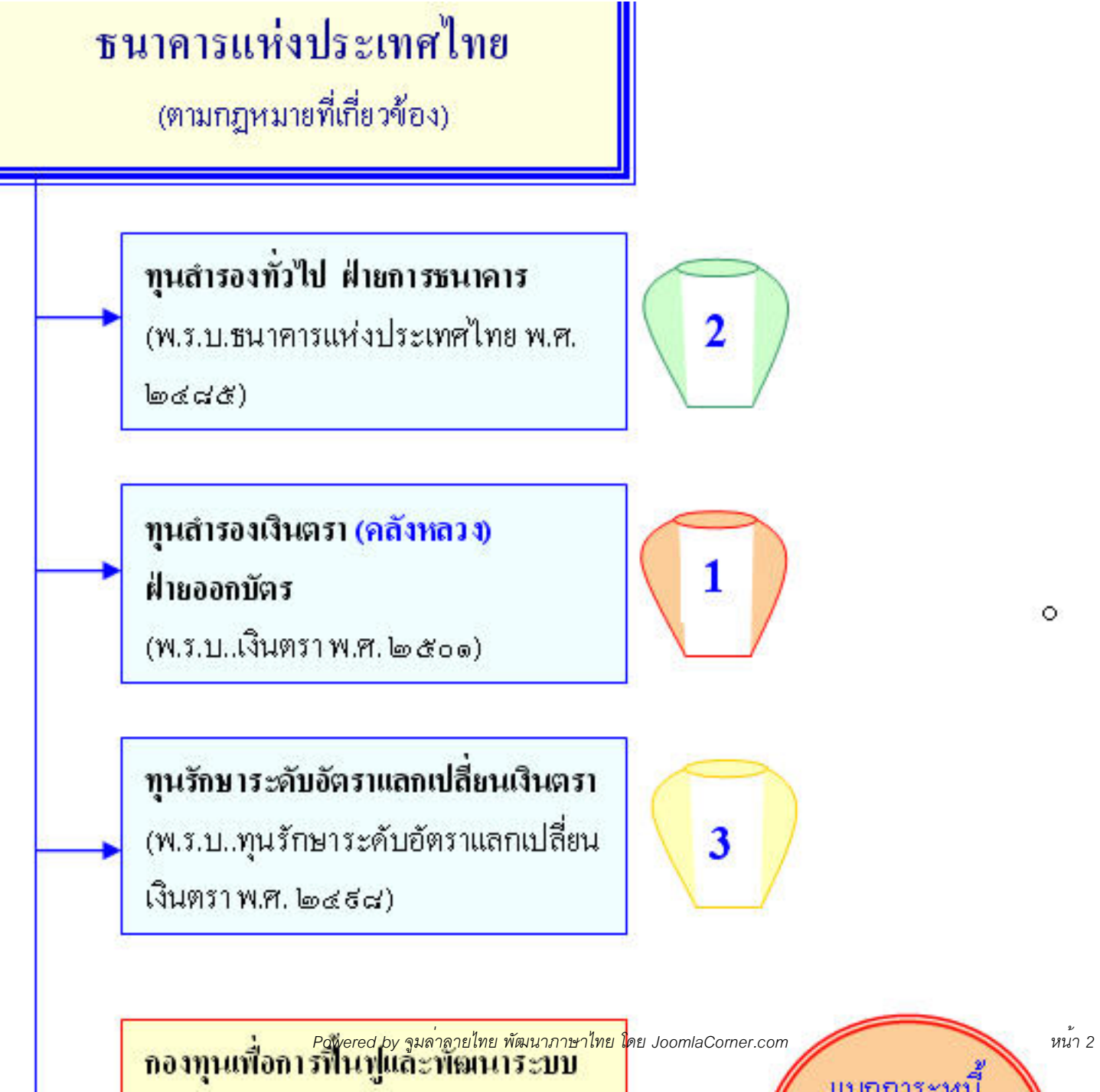
ประเภทความช่วยเหลือ

1. การให้ความช่วยเหลือผู้ฝากเงิน เจ้าหน้าที่ และการให้ความช่วยเหลือสภาพคล่อง (56 สถาบันการเงินและสถาบันการเงินอื่นๆ)
2. ขาดทุนจากการถือหุ้นในสถาบันการเงินที่ทางการแทรกแซง
3. ขาดทุนจากสินทรัพย์ด้อยคุณภาพ

รัฐบาลคิดแก้ปัญหาหนี้กองทุนฟื้นฟูฯ จำนวน ๑.๔ ล้านล้านบาทด้วย “การรวมบัญชี” โดยในเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๔๓ กระทรวงการคลังและธนาคารแห่งประเทศไทยได้เข้ากราบนิมัสการหลวงตา ที่สวนแสงธรรม เพื่อขอชี้แจงถึงความจำเป็นของ “กฎหมายรวมบัญชี”

ประชาชนไม่เห็นด้วยกับแนวทางนี้ และได้ให้เหตุผลแก่รัฐบาลทั้งในด้านธรรมเทศนาและในเชิงวิชาการมาโดยตลอดก่อนที่จะมีพระราชบัญญัติฉบับนี้ อย่างไรก็ตามหลวงตาเมตตากล่าวกับรัฐบาลอีกครั้งหนึ่งในวันนั้นมีความสำคัญว่า “หลวงตาไม่เห็นด้วยกับการรวมบัญชี เพราะเท่ากับเป็นการทุบตุ้มคลังหลวงให้สูญสิ้นไป แต่หากมีความจำเป็นจริงๆ ไม่อาจแก้ไขได้โดยวิธีอื่นอีกแล้ว จะตักไปชั้นสองชั้นจากตุ้มคลังหลวงก็อาจพอได้” แต่ในเวลานั้นรัฐบาลยังไม่เข้าใจความหมายของหลวงตา จึงมิได้ดำเนินการตามกุศโลบายเช่นว่านี้แต่อย่างใด

กระทั่งปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ม.ร.ว. ปรีดิยาธร เทวกุล ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย ได้เข้ากราบทูลเกล้า เพื่อขอปรึกษาปัญหาหนี้กองทุนฟื้นฟูฯ กองเดียวกันนี้ว่า “จะขอแก้ไขด้วยวิธีการขึ้นภาษี เพื่อให้มีรายได้เพิ่มขึ้นมาทยอยใช้หนี้จำนวนมหาศาลนี้ จะเป็นการเหมาะสมอย่างไร” ผลปรากฏว่าหลวงตาคัดค้านในทันทีและกล่าวด้วยความห่วงใยชาวไทยว่า

	ทุนสำรองเงินตรา (คลังหลวง)		ฝ่ายออกบัตร	(พ.ร.บ..เงินตรา พ.ศ. ๒๕๐๑)

ธนาคารแห่งประเทศไทย(ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง)

	ทุนรักษาระดับอัตราแลกเปลี่ยนเงินตรา
--	-------------------------------------

(พ.ร.บ..ทุนรักษาระดับอัตราแลกเปลี่ยนเงินตรา พ.ศ. ๒๕๑๙)

	กองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาสถาบันการเงิน	ธนาคารแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๙)

	ทุนสำรองทั่วไป ฝ่ายการธนาคาร	พ.ร.บ.ธนาคารแห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๕๔๕)

แบกภาระหนี้ 1.4 ล้านล้านบาท

	2	

	1	

	3	

“...วิธีนี้ไม่ควร จะเป็นการซ้ำเติมพี่น้องประชาชนจนเกินไป แค่นี้ก็บอบช้ำกันมากพอแล้ว…”
ในระยะต่อมาผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทยได้เดินทางไปถึงวัดป่าบ้านตาดอีกครั้งหนึ่ง และกราบเรียนปรึกษาหลวงตาว่า จะเหมาะสมหรือไม่หากแก้ปัญหาหนี้กองทุนฟื้นฟูฯ กองเดิมนี้ โดยยึดหลักว่ารัฐบาลจะขอเฉพาะดอกผลของคลังหลวงที่มีขึ้นทุกๆ ปี และยอมรวมถึงดอกผลของเงินบริจาคหลวงตาด้วยมาทยอยใช้หนี้ ทั้งนี้จะไม่แตะเงินต้นของคลังหลวงและเงินต้นของเงินบริจาคหลวงตาแต่อย่างใด ถ้าหลวงตาพิจารณาแล้วเห็นเหมาะสม จะใช้เวลา ๒๐-๓๐ ปีจึงจะหมดหนี้ ผลปรากฏว่าหลวงตาพิจารณาแล้วเห็นด้วยกับแนวทางนี้แท้ที่จริงแล้วแนวทางแก้ปัญหาข้างต้นนี้

ท่านไปขบคิดเพราะคนทั่วไปไม่ค่อยคิดว่าหลวงตาจะสามารถเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างทะลุปรุโปร่งโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องปัญหาการเงินการคลังของชาติที่เกี่ยวข้องกับคลังหลวง หลวงตาเมตตาแนะแนวทางแก้ปัญหาหนี้สินชาติโดยเปรียบ “คลังหลวง” เป็น “ตุ้มใหญ่” เมื่อถึงภาวะจำเป็นจริงๆ สามารถใช้ “ขันเล็ก” มาตักน้ำจากตุ้มใหญ่ได้ ตักแต่นอยแบบเห็นคุณค่า และตักเฉพาะน้ำส่วนที่ล้นจากตุ้มเท่านั้น ไม่ให้ทุบตุ้มให้พังไปซึ่งจะเป็นการทำชาติให้ล่มจม และคนไทยก็จะหมดสิ้นศักดิ์ศรีไม่ต่างอะไรกับ “หมาไทย” ดังพระธรรมเทศนาต่อไปนี้ **ตุ้มใหญ่ที่แห้งผาก จะมีความหมายอะไร** “...ใครจะมาแตะต้องมาทำลายสมบัติของนี้ไม่ได้ นี่เป็นความถูกต้องโดยธรรมแล้ว ... ถ้าทำจากนี้ผิด ทั้งเงินนี้ก็จะลุ่มจมลงไปไม่มีอะไรเหลือ ถ้าลงเข้าได้แล้วก็หมด เหมือนน้ำเปิดช่องให้ไหลออก ออกจนหมด หมดตุ้มหมดไห หมดบึงก็ได้ เมื่อเปิดไม่หยุด เมื่อเปิดเข้าไปแล้วก็ต้องเป็นอย่างนั้น จิบหายหมดไม่มีอะไรเหลือ น้ำนั้นจะไหลไปเพื่อประโยชน์ส่วนไหนๆ ก็ตาม แต่ไม่เห็นมีความหมายอะไรเลย ยิ่งกว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสระใหญ่ที่หมดน้ำแล้ว แห้งผากหมดแล้ว ตุ้มใหญ่นี้หมดแล้ว แห้งผากหมดแล้ว เอาไปพินทุที่ไหนก็ไม่เกิดประโยชน์เลย ... ให้เก็บเอาไว้มอบตักของนี้ ใครอยาฆ่าแตะต้อง มนุษย์ตาต่ำๆ ด้วยกันย่อมรู้จัก แม้แต่เด็กก็รู้ว่านี่คือสมบัติใหญ่ ส่วนกลางของชาติไทยเรา เด็กเขาก็รู้ ทำไมผู้ใหญ่จะไม่รู้ ถ้าไม่ตะกละตะกลาม เป็นเปรตเป็นผี เป็นยักษ์ เป็นมาร เป็นมหาภัยต่อชาติบ้านเมืองแล้ว มาทำไม่ลง ทำไม่ได้ว่าเงินเลย ต่างคนต่างทะนุถนอม รักษา ดีไม่ดีหามาเพิ่มเติมอีก นั่นจะเป็นที่ชมเชยสรรเสริญของชาติไทยเรา...” **ชาติไทย : หมาไทย** “...อย่าหาเรื่องหารวบรวมเอาไฟเผาคลังหลวงทั้งคลังให้เสียหายหมดทั่วประเทศไทยเรา หมดเลย ไม่มีคุณค่าไม่มีราคา เหมือนหมา ๖๒ ล้านตัวอยู่ในนี้ ถ้าเงินกองนี้ได้หลุดไปแล้ว เทากับชาติไทยของเรา ๖๒ ล้านคน ยอมๆ ๖๒ ล้านคน กลายเป็นหมา ๖๒ ล้านตัว ไม่ได้มีคุณค่ามีราคาอะไรเลย เครื่องประดับตัวของหมาไม่มี เจ้าของของหมาไม่มี คือสมบัติอันใหญ่นี้เป็นเจ้าของของหมาไม่มี หมาปราศจากเจ้าของจิบหายไปได้อย่างง่ายดาย เรียกว่าหมด

หลักใหญ่แห่งชาติไทยของเราอยู่ที่ไหน อยู่ที่คลังหลวงนี้เท่านั้น ไม่ได้อยู่ที่ไหนนะ อยู่ที่คลังหลวง สงวราศิทุกสิ่งทุกอย่างว่าประเทศไทย ที่มีหน้ามีตาเหมือนเขาคืออันนี้เป็นตัวประกัน คลังหลวงนี้เป็นตัวประกันแห่งชาติไทยของเราให้มีศักดิ์ศรีดั่งงามเหมือนชาติทั้งหลายเขา ถ้าลงนี้ได้ขาดสะบั้นลงไปแล้วหมดความหมาย ชาติไทยคือหมาไทย ว่าเงินเลย…” **ขันเล็ก ๆ ตักน้ำ ยามจำเป็น** แม้หลวงตาท่านจะให้ส่วนรักษาคคลังหลวงอย่างสูงสุด เนื่องจากต้องคำนึงถึงความมั่นคงปลอดภัยเป็นอันดับแรก เพียงเก็บรักษาคคลังหลวงเป็นปกติก็เป็นคุณเอนกอนันต์ต่อชาติอยู่แล้ว แต่หากมีความจำเป็นจริงๆ ก็อาจนำออกได้เล็กน้อยไม่ให้เสียส่วนใหญ่ ซึ่งเทศนาของหลวงตาในครั้งนี้พอจะเข้าใจได้กับการแก้ปัญหาหนี้สินชาติจำนวนมหาศาล ดังนี้ “...แล้วเวลาเก็บไว้อย่างนี้ก็ได้บอกไว้เก็บไว้ให้เป็นแบบขนุนขึ่งทั้งท่อนนะ รากฐานอันใหญ่โตให้เอาไว้คงเส้นคงวา เหมือนอย่างน้ำในตุ้มในไหใหญ่

เพื่อไปขโมยๆ ที่จำเป็นๆ ให้ชุ่มเย็นขึ้นมา ก็ตักออกได้ แต่ไม่ให้เอามาก ให้เอาเพียงเล็กน้อย ไม่ให้เสียส่วนใหญ่ นี่คือการคลังหลวงนี้ ไม่ได้ให้เก็บไว้เฉยๆ เมื่อมีพอเป็นไปแล้ว คลังหลวงนี้มีรากฐานสำคัญไว้แล้ว เศษเหลือจากนั้นก็ไปช่วยประเทศไทยได้ทั้งประเทศ ที่นั่นบ้าง ที่นี้บ้าง เหมือนกับเอาแก้วเล็กๆ ไปตักน้ำออกไป ตักจากตุ้มใหญ่นี้ออกไปช่วยทางนั้นทางนี้ ไม่ให้เสียส่วนใหญ่ นี่เราก็อธิษฐานหมด ก็แสดงตามนั้น อย่าได้มาแตะต้อง … ผู้รักษาคต้องเป็นผู้รักษารากจริงๆ

นี่ประโยชน์เกิดจากสมบัติของนี้ ไม่เกิดประโยชน์ได้อย่างไร ฟังซินะ